

Az Olimposz legyőzése 2.

A FELEDÉS FOLYÓJA

 COOL
SELECTION

Bessenyei Gábor

Bessenyei Gábor

A FELEDÉS FOLYÓJA

Az Ωlimposz legyőzése 2.

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

1. FEJEZET

Adria megmarkolta az övére erősített tört. Két hónapja már, hogy a múltban jártak, leleplezték az áruló istent, és helyrehozták az időzavart. De valami nem volt rendben a jelenben, az ő idejükben...

Erikkel hetek óta rótták az utcákat, és furcsa szóbeszédeknek, frissen kialakult városi legendáknak jártak utána. Már kétszer botlottak háрпиákba, és a jelek azt mutatták, hogy ez lesz a harmadik alkalom...

Belopóztak egy félreeső, mocskos zsákutcába. Mellettük végig téglafal futott, a sarokban konténerek, és kihalt sötétség mindenfelé. A főutcáról szivárgó halvány fény megvilágított egy rosszul sikerült graffitit. Ijesztő volt bemerészkedni a sötétségbe, főleg, hogy egy ősi háрпиát sejtettek odabent.

Adria a bűzre figyelt fel.

Aztán szárnyak suhogása jött.

– Vigyázz! – kiáltotta, de már későn.

A hárpia Eriknek rontott, nekilökte a ház falának, a fiú pedig ájultan rogyott össze. Hiába kapott Poszeidón-tól hatalmat, és tudta uralni a vizet, ezzel most sem mire se ment.

Adria előrántotta a törét, de addigra a hárpia rávetődött, a karmos láb megragadta a nyakát, és a lény leszorította őt a földre. Próbálta belevágni a törte, de kiesett a kezéből. A hárpia hatalmas szájából cápaszerű fogsor nőtt ki, állott ételszag áradt belőle.

Adria toroka elszorult.

Keze az elejtett tör után tapogatózott, de csak koszos aszfalton kapart a körme. Majdnem megfulladt, nem értette, a hárpia miért nem törte még ketté a nyakát. A távolból éneklős nevetés hallatszott, és a lény érdeklődve fordult a hangok irányába...

A romkocsmá – értette meg Adria. Megijesztette a gondolat. Ha a vendégek után indulna, az mézszárlásba torkollna...

Nem tudta, hogyan került egy újabb mitikus szörny az ő idejébe, csak azt, hogy nem hagyhatja másokkal találkozni.

Felsikoltott, miközben a kést kereste a kezével. A szörnyeteg erre újra csak rá figyelt. A szeme megkövesedett, fekete golyónak tűnt, az utcai lámpák fakó fényében ijesztően sápadtnak látszott a bőre. Dühösen felcsivített, majd kitátotta a száját.

Adria megrettent. Itt a vég! Felfalja egy huszadrangú, értelem nélküli lény!

Milyen ostoba halál... és fájdalmas...

De a hárpia csak játszadozott vele. Nem szaggatta meg Adria bőrét, hanem végignyalta az arcát. Egymás után többször, mint egy kiskutya.

Adria ekkor vette észre, hogy nincsenek egyedül. A mellettük húzódó ház tetején egy kis méretű, kölyök hárpia gubbasztott, és a lenti küzdelmet figyelte. A külseje hasonlított Adria támadójára, ugyanúgy ember-szerű arca és teste volt, karmos madárlábbal és kar

helyett szárnyakkal, de a teste még fiatalos, feszes, majdnem hibátlan. A kölyök fölé egy másik hárpia magasodott. Egy kifejlett hím példány, mindhármuk közül a legnagyobb. Egy apa. Adria csak most értette meg, mi folyik itt: a szülők vadászni tanítják a kölyküket...

Kétségbeesetten kereste a tört. Ha a halálistennő most itt lenne, könnyedén szétcsapna a háрпиák között, talán még felcsivitelni sem lenne idejük. De a Kéer nem volt vele.

Már épp feladta volna, amikor végre megtalálta. A középső ujjvégét megakasztotta a bőrmarkolatban, és közelebb húzta magához.

Csak még egy kicsit...

Végre elérte a tört!

Adria ordítva fellendült, és a tört a szörny hegekkel teli mellkasába döfte.

A hárpia fekete szeme kiguvadt, torkából hörgés szakadt ki. Adria töre olyan mélyen befűrödött a bordái közé, hogy a lány képtelen volt kirángatni. Ideje sem maradt bajlódni vele. A háztetőn gubbasztó háрпиák dobhártyaszaggató vijjogásba fogtak.

Adria nekiiramodott. Futtában hátrapillantva meglátta, hogy elsőként a kölyök indult utána. Gyors volt, de meggondolatlan és tapasztalatlan. Ahogy közel ért hozzá, Adria lebukott a földre, a kis hárpia nem reagált időben, és a szemközti falnak csapódott. Elterült a földön, de azonnal megkísérelt felállni, és a törötten lógó szárnyát próbálgatta.

Odafent hatalmas szárnyak suhogtak, mocskos madártollak kavarogtak, köhögésre ingerelték Adriát. Ha nem akarta, hogy megtépjék, menekülnie kellett. Már majdnem kiért az utcára, amikor eszébe jutott Erik.

Nem hagyhatta ott magatehetetlen prédaként.

Visszafutott, megrángatta a fiút, aki öntudatlanul nyögött egyet. Adria benyúlt a hóna alá, és a saját vállára húzta a testét. A fiú rongybabaként lógott rajta, de a szemhéja már meg-megremegett, és lassan ébredezett. Erik sokat fogyott a nyári szünetben, de a nővére így is megroskadt a súlya alatt.

– Gyorsan! – sziszegte a lány

Az egyik hárpia máris feléjük suhant.

– Mi a...? – Erik kinyitotta a szemét, és nehézkesen a nővére nézett. A tekintete zavart volt, de már kelően éber.

– Segíts! – kiáltott Adria, majd a hárpia felé fordította Erik fejét.

A fiú arra eszmélt, hogy egy kitátott, cápafogsorral tűzdelt száj közelít felé. Rémulten felordított, majd előrelendítette a karját, mintha el akarná taszítani a támadóját. Mozdulatára víz hullám csapott ki a kezéből, ami a közeli falnak lökte a háрпиát.

Erik sportcipője átnedvesedett, a kezéről friss víz csepegett le, a hajából és a pórusaiból tengerillat áradt. Közben a hárpia talpra állt, és megrázta magát. Madárszagú vízcseppek spricceltek a szárnyairól. Erik nem tétozott; a hárpia felé szaladt, keze köré vastag vízréteget növesztett, ami sokszorosára dagasztotta az öklét, és lesújtott a madárlényre.

A hárpia feje újból a téglafalnak csapódott. Fuldokolva küzdött, hogy kiszabaduljon a vízkéz fojtogatásából, és ahogy ez sikerült, nem törődve a fájdalommal, felreppent a levegőbe.

– Ne! – kiáltott Adria. – Elüldözted!

– És? Meg akart ölni minket! – Erik mostanra felvilanyozódott. Tekintetét a távolodó madárszörnyön tartotta. – Hadd fusson!

Adria ingerülten harapott az ajkába.

– Ez komoly? Egy hárpia a városi éjszakában, ez neked belefér?

Erik elsápadt.

– Te jó ég! – kapott a szájához. – Mások nem láthatják meg...

– Gratulálok, nagyeszű, előbb is eszedbe juthatott volna! A belváros tele van emberekkel...

Erik szó nélkül lódult a menekülő hárpia után, hogy jóvátegye a hibáját.

Adria Erik után sietett.

Az utcából kifordulva meglátta a mostohatestvérét és a háрпиát is. A madár a szárnyát kitárva siklott az égen, Erik nem tudta elkapni.

A belváros felé tartottak.

A sétálótér felől csörömpölés és sikítozás hallatszott, Erik már befordult, Adria pedig felgyorsított.

A sarkon majdnem nekiütközött Eriknek. A fiú dermedten bámulta a közeli romkocsmát, ami előtt padok és asztalok álltak több tucatnyi vendéggel. Közéjük vágódott be a hárpia. Körülötte felpattantak az emberek. Sokan sikoltoztak, de volt, aki csak színpadiasan, a mellkasára tett kézzel állt, míg néhány fiú harsányan nevetett.

Nevettek...

Adria nem értette, hogyan mulathatnak azon, hogy egy emberszerű madárszörny landolt köztük, de aztán meghallotta, hogy a fiúk arról vitatkoznak, miféle madár ez. Volt, aki bagolynak tippelte, egyesek sasnak, mások keselyűnek, aztán együtt nevettek azon, hogy a sok sörtől már arra is képtelenek, hogy felismerjenek egy madarat.

Csak egy alacsony, szőke lány és egy borostás fiú hátrált el zavartan az asztaltól, és rettegéssel vegyes undorral figyelték a lényt.

– Ez... ez egy szörnyeteg! – dadogta a lány. – Nem látjátok?

Páran azzal cukkolták őket, hogy megártott nekik az ital. Mások, felbátorodva azon, hogy a közékük zuhant madár megnyugodott kicsit, megpróbálták sörrel itatni a hárpiát.

Adria megérintette Erik vállát.

– Nem mindegyikük látja annak, aminek mi – mondta.

– Nem látják, hogy ez tényleg egy szörnyeteg.

– Talán azért, mert... – kezdett bele Erik, aztán legyintett. – Fogalmam sincs, miért.

– Nem hagyhatjuk itt. El kell vinnünk, mielőtt még többen meglátják a valódi alakját.

Adria az asztalok felé tartott, és próbált kitalálni egy értelmes történetet, amire hivatkozva elviheti a hárpiát, de semmi sem jutott eszébe.

– Izé... ez a mi madarunk... – mondta, amikor az asztalhoz ért. Zavarában göndör tincseit csavargatta, de hangosan és érthetően beszélt. – Szeretnénk elvinni.

Az asztal körül állók hitetlenkedve néztek rá. A hárpia felismerte a hangját, és azonnal felpattant. Felborított egy asztalt, sört fröccsentve Adriára, és megpróbált elrugaszkodni a földtől.

– Ne hagyj! – kiáltott Adria, de a madárszörny szárnyra kapott. Perceken át üldözték, de a hárpia egyre gyorsabban távolodott tőlük.

– Ennek annyi! – mondta Erik, amikor a madárlény körvonalai belevesztek az éjszakai ég sötétjébe.

Adria csalódottan rázta meg a fejét. Máskor boglyas haja tincsekben összeragadt, és sörcseppek hullottak róla. Tehetetlennek érezte magát, legszívesebben toporzékolt volna, de legyűrte a késztetést, és csak intett Eriknek, hogy menjenek vissza a sikátorba.

A fiókat már nem találták ott.

– Még ez is... – dühöngött a lány. – Két háрпиát is hagytunk elmenekülni.

Erik odalépett a leszúrt lényhez, és megvizsgálta. Ad-digra már kimúlt, a bőre és csontjai összeaszta, a koponyája is valószerűtlenül összezsugorodott, enyhén porhanyóssá vált. Mintha jó ideje halott lenne, és a teste már hónapok óta romlana.

– Keríték egy zsákot – mondta Erik. Felállt, és a zsák-utca legsötétebb sarkába vándorolt, ahol szemétkonté-
nerek sorakoztak. Már épp keresni kezdett volna, ami-
kor hirtelen megdermedt. – Adria, gyere ide!

– Ha azt hiszed, hogy turkálók helyetted a szemét-
ben... – kezdte Adria, de megakadt.

Elnémította, amit maga előtt látott.

Az árnyéklepte falakat több tíz méteren keresztül egy-
befüggő, ragacsos anyag és szabályosan összefont ágak
borították. A nyálkába madártollak tapadtak. A földön
és az ágakból font falakban összeragadt és megkövese-
dett köpetek, kisebb rágcsálók csontjai látszottak.

– Ez meg mi? – hüledezett Adria.

– Egy fészek – súgta Erik. – Tudod mit jelent ez? Sok-
kal több hárpia került át ebbe a korszakba, mint hittük.

– És hol vannak most?

– Passz. Biztos továbbálltak. Valószínűleg a fészek-
hez tartozó utolsó három háрпиával talákoztunk.

– Undorító!

Erik kissé ábrándosan nézegette a fészket.

– Vajon a háрпиák elevenszülők vagy tojásokat rak-
nak? – elmélkedett hangosan.

– Fúj! Kit érdekel? – hőkölt hátra Adria. – Most csak
az számít, hogy nem hagyhatjuk őket szabadon. Muszáj
megtalálnunk mindet.

Erik megadóan bólintott, majd visszatért a konténer-
rekhez, és percekken keresztül kutakodott az utca szem-
métjében, mire előhalászott egy nagyobb méretű, szaka-
dozott bevásárlószatyrot. Belekaparták a kimúlt hárpia
maradványait, összekötötték a táska száját, és hazain-
dultak.

Adria az udvarról figyelte a házukat. Sehol sem látott
fényt, ami valószínűsítette, hogy a szüleik alszanak, és
nem tűnt fel nekik, hogy elmentek otthonról. Ez jó jel
volt, mert aznap éjszakára még terveik voltak, Adria
mégsem örült felhőtlenül. A szüleik között mostanában
feszült volt a viszony, és többnyire csak saját magukkal
foglalkoztak. Nem is olyan rég még elképzelhetetlennek
tűnt, hogy az estét ne együtt töltsék, és Adriáék észre-
vétlenül kisurranjanak mitikus lényekre vadászni, de
az utóbbi hetekben a szüleiket annyira kifárasztották
a viták, hogy lefekvésük már be sem néztek hozzájuk.

Erik két biciklit tolt ki a garázból, magukhoz vettek
egy-egy ásót, majd eltekertek a városszéli erdőbe.

Barátságos hely volt – legalábbis nappal. De éjszaka,
amikor mélyen be kellett hatolniuk a fák közé, minden
levélzördülés, ágrecsenés, fűsuhogás pokolból előtörő
hangzavarnak hatott. A gallyakkal teli földúton egy idő
után már csak tolni tudták a biciklit a kormányra erő-
sített lámpák gyér fényében. Hosszú percekig gyalogol-
tak, mire elértek a szokott helyükre.

A helyre, ahová háрпиákat temettek, hogy ebben a kor-
szakban senki se bukkanhasson rá a szörnyek maradvá-
nyaira. Ezen a nyáron már harmadszor jártak itt.

A gödröt közösen ásták meg. A késő nyári éjszaka az
erdőben hűvösnek tűnt, de ők gyorsan kimelegedtek.
A hárpia csontjait nem szedték ki a szatyorból, hanem
becsomagolva ejtették bele a kiásott lyukba.

Visszalapátolták a földet, elsimígtatták, és pár percig még maradtak.

– Hogy találjuk meg a többi háрпиát? – kérdezte Adria.

– Nem tudom. Nyomokat keresünk... figyeljük a pletykákat...

– Ha tényleg olyan sokan vannak, mint állítod, szükségünk lesz Marcellre is.

– Tudom – sóhajtott Erik.

Egy ideig még álldogáltak az idegen korszakban elpusztult, jelöletlen földbe temetett hárpia sírja mellett, majd szótlánul visszaindultak a városba.

Σ. FEJEZET

Híába telt el több mint két hónap, Marcellt mindig elöntötte a düh, valahányszor rápillantott a vállán húzódó oroslántetoválásra. A harci sisakba burkolt oroslánfejet Klóthó, az ókori sorsistennő lehelte rá. A tetoválás segítségével jutott el a thermopülai csatában elesett hősök sírjához, ahol a spártai szellemek isteneket is megsebző fegyverekkel ajándékozták meg.

De amióta visszatért a jelenbe, valahogy minden elromlott.

A győzelem után a tetoválás meghalványult, de nem tűnt el. És ez tönkretette Marcell nyarát. Két napig tudta titkolni, mire a szülei felfedezték, és teljesen felháborodtak. Olyan kérdéseket szegeztek neki, mint „*Honnan volt rá pénzed?*”, „*Hol készítették?*”, „*Ki beszélt rá?*”, de Marcell egyikre sem felelhetett.

Felesleges lett volna sorsfonókkal, halálistennőkkel, időutazással próbálkoznia, úgysem hittek volna neki, viszont megvolt a veszélye, hogy még jobban magára haragítja őket, ha ilyen képtelenségekkel áll elő. A legkellemetlenebb az volt, amikor az édesanyja magából kifordulva autóba ültette, és egyenként elvitte a város

tetováló szalonjaiba, hogy kiderítse, hol fogadnak szülői engedély nélkül fiatakorúakat.

Gyűlöletes nyár volt.

Majdnem minden idejét otthon töltötte tanulással, hogy – a szülei szavai szerint – *kellő önbizalommal kezdhesse meg az új tanévet.*

Hirtelen sípolás rázta fel a szobát, mintha egy múltból itt ragadt, ezeréves Tetris pityegett volna, és Marcell egy pillanatra megfélekedett az önsajnálatairól. SMS-t kapott. Azonnal az otromba, már több mint nyolcéves telefon után nyúlt, aminek a kijelzője olyan kicsi volt, hogy néha úgy érezte, nagyítót kellene használnia hozzá.

Ez is a büntetése része volt.

A korábbi készülékét az ókori Görögországban vesztette el az óriás küklopsszal vívott harcban, de hiába tajtékozott az édesapja miatta, Marcell megint nem magyarázhatta meg, mi történt. Kénytelen volt lenyelni a szülei kombinálását, akik azt feltételezték, hogy eladta, és az árából csináltatta meg a tetoválást. Új telefont nem kapott, be kellett érnie az édesapja régi készülékével, aminek az akkumulátora maximum egy órát bírt ki.

Marcell megnyitotta Erik üzenetét. *Megint háрпиák. Beszélünk kell!*

Na igen, Erik és Adria mitikus lényekre vadászott, amíg Marcell a szobafogságát töltötte. Ez annyira képzelenségnek tűnt, hogy néha elbizonytalanodott, tényleg megmentették-e a világot, és nem csak fantáziálta az egészet. Persze ilyenkor elég volt rápillantania a tetoválására vagy a spártai kardra, amit dicstelenül az ágy-neműtartójában rejtegetett.

Majd az edzésen beszélünk, válaszolt Marcell, és csak remélte, hogy addig várhat a dolog.

Az edzés.

Marcellnek ennyi szabadidő jutott. Túlélve a múltbéli harcokat, Erikkel úgy döntöttek, a jelenben is változtatnak az életükön. Marcell a spártai leszármazottként benne rejlő képességeket akarta fejleszteni, míg Erik csak a tohonyaságával küzdött, és elhatározta, hogy felszed magára egy kis izmot. Mindketten csatlakoztak Adriához a kick-box edzésen. Ez volt az egyetlen hely, ahová Marcell a büntetés ellenére eljárhatott. Soha nem gondolta volna, de már alig várta, hogy két nap múlva megkezdődjön a tanév.

Marcell meghallotta, hogy az édesanyja hívja, úgy-hogy kisietett a szobából. Az asszony csípőre tett kézzel fogadta, mint aki már régóta vár rá. Apró termetű volt, szőke, rövid, majdnem fiúsrá vágott hajjal. Angélának hívták, és a szája végeiben megjelent két apró ránc, amitől úgy tűnt, állandóan mosoly ül az arcán, pedig a jókedv mostanában messzire került.

– Számlák! – nyújtott át két sárga csekket rezignáltan a fiának. – Fizesd be, sürgős! Pénz a tárcámban, pontosan vegyél ki, tudom, mennyi van benne...

Marcell felszisszent, de nem reagált, csak elvette a csekket. Amióta lebukott a tetoválással, az édesanyja gyakran utalgatott arra, hogy többé nem bízhat benne. Marcell gyűlölte ezeket a megjegyzéseket, de jobbnak látta szó nélkül hagyni, mert ha védekezni próbált, a lelegejéről kezdhették a vitát.

Miután befizette a számlákat, úgy döntött, kerülő úton megy haza, hogy néhány perccel tovább járhassa a várost.

Csak pár száz méter kellett, hogy elátkozza ezt a döntést.

Három sarokkal arrébb ugyanis öt túlságosan is ismerős fiúba botlott.

Azok a felsőbb évesek voltak, akik tavaly rászálltak, és megkeserítették az egész évet. Majdnem minden hétköznap vártak rá, és megkísérelték helybenhagyni. Marcell akkor még azt hitte, a szerencsének köszönheti, hogy mindig elkerüli az ütéseket, vagy annak ellenére is sikerül elmenekülnie, hogy nem különösebben jó futó. Azóta viszont megtudta, hogy ez nem szerencse kérdése, sokkal inkább számít, hogy spártai örökítő, és szokása, hogy nem veszít harcot. Eddig egyedül Héphaisztosz, egy isten tudta megütni.

Most mégis a torkába ugrott a szíve.

Ahogy a fiúk meglátták, azonnal szorosán körbeállták.

– Nézzétek csak, ki van itt! – szólalt meg az egyikük kaparós hangon. Szeplős, tömzsi gyerek volt, aki a tanév végén neonzöldre festette amúgy vörös szemöldökét. Marcell a nevét sem tudta, csak azt, hogy a krákogós hangja miatt a haverjai Hörgőnek hívják.

Rajta kívül még négyen álltak ott.

– Csak nem a régi barátunk, édes kis haverunk, egyetlen cimboránk, a Hrepka Marcell? – kérdezte az egyikük mézesmázosan.

Marcell egy határozott lépéssel megpróbált utat törni magának, de akkor valaki a többiek felé lökte. Másodperceken át taszigálták a körön belül, végül egy közepmagas, rövid nyakú, anyajegyerdővel borított fiúnál kötött ki, aki leállította a mókát.

– Semmi hangulatom hozzátok – szólalt meg Marcell.
– Hagyjatok elmenni!

Nem várt engedélyre, elindult.

Az első lépés után egy kéz nehezedett a vállára, és azonnal visszarántották.

Hörgő volt az.

– Ne siess! – mondta. – Vagy elfelejtetted a rendezetlen ügyünket?

– Ne már! Még mindig itt tartotok? Végigkergetőztük az egész tavalyi évet, ne kelljen ezt idén is megisméltetni. Most komolyan, mi bajotok velem?

Válasz helyett az egyik, anyajegyves fiú hirtelen két kézzel taszított egyet Marcellen, és Hörgőnek lökte.

– Te csak ne pofázz! – kiabálta. – Kérdezett valaki?

Marcell eltávolodott Hörgőtől, aki úgy porolgatta a mellkasát, mintha a fiú összekoszolta volna. Közben a tekintetét végig Marcellen tartotta.

– Nekem jöttél? – kérdezte kimérten.

Marcell tudta, hogy ennyi volt.

Csak annyit tehet, mint az előző évben: futhat. Ahhoz talán még mindig ért.

Kitört a körből, de aztán elbizonytalanodott. Meneküljön? Már megint meneküljön el?

Nem! Elege volt.

Ő spártai örökítő, aki megküzdött egy istennel, járt az alvilágban, és segített helyrehozni az időzavart. Nincs több futás. Kiáll magáért, ahogy egy spártai katona tenné.

Végigmérte a fiúkat.

– Gyertek csak... – motyogta maga elé.

Bátor szavak voltak, bátor kiállással, egy pillanatra mégis elfogta a kétség. Igazából nem akart verekedni, és nem tudta, mit fog tenni.

Elsőként az anyajegyves lépett előre, és lendületből felé ütött. Marcell ösztönösen elhajolt. A helyzet ismerős volt: előző tanévben is előfordult néhányszor, hogy nem választhatta a futást, kiállt a támadói ellen, és hagyta, hogy a levegőt csépeljék.

Aztán mozdult Hörgő is, ütésre emelte a lapátkezét, és Marcell egyszerre már két támadó elől hajolgtatott. Egyelőre ez is jól ment. Csak az bosszantotta, hogy megint ő védekezik. Túrheti ezt egy spártai örökítő? Mikor lesz ennek vége, ha mindig csak védekezik?

Elég!

Hörgő újabb támadást indított felé, és akkor meglátta...

Ott volt a tökéletes lehetőség.

Ő elhajolt, Hörgőt továbbvitte a lendülete, és az oldala védtelen maradt.

Marcell előtt lelassult a világ. Mintha órákon keresztül nézte volna a szabadon hagyott pontot... Aztán a bal keze előrelendült, és erőből behúzott egyet Hörgő bordái közé.

Reccsenés.

Egy pillanatra mindenki megállt és úgy fülelt, mintha a reccsenés zaja ott maradt volna a levegőben. Aztán Hörgő az oldalához kapott, és felordított. Szép tisztán ordított, nem krárogósan, amiről a becenevét kapta. A társai odaléptek hozzá, és hol a tarkójukat, hol az arcukat fogták kétségbeesetten.

Marcell a saját kezét nézte. Bal kézzel ütött, a gyengébbikkel. Hogy történhetett ez? Egyáltalán, mi történt? Ő csak nem akart többet futni, csak ki akart állni magáért. Ő csak visszaütött.

Tekintete a jajgató Hörgőre siklott.

Figyelte egy darabig, aztán lassan elhátrált, megfordult, és futni kezdett.

Úgy futott, mint azelőtt még soha.

3. FEJEZET

Az edzés most is alaposan megizzasztotta Eriket. Már a cipőjét kötötte Marcell-lel az öltözőben, amikor Adria belépett.

– Egy lány a fiúöltözőben! – horkantott fel Erik, amikor meglátta a nővérét.

– Nagy humor... – reagált Adria, majd Marcellhez fordult. – Mi van veled? Feszültnek tűntél.

Marcell felsandított, mint akit rajtakaptak valamin. Kereste a szavakat, még egyet húzott a fűzön, majd komótosan igazgatni kezdte a cipő nyelvét.

– Tegnap összefutottam Hörgőékkal – bökte ki végül.

– Történt valami? – kérdezte Erik komoran.

Marcell újra a cipőfűzőjéhez nyúlt, és milliméteres pontossággal igazgatta el a két hurkot.

– Azt hiszem, nincs baj... – mondta.

– Azt hiszed? – csodálkozott Adria.

Marcell legyintett.

– Inkább a háрпиákról beszéljeteK. Hol találkoztatok velük?

– Ez a durva – kezdte Adria, és leült az öltözőpadra a fiúk mellé. – A belvároshoz közel éltek.

– Éltek?

– Igen – kapcsolódott be Erik is –, találtunk egy elhagyott fészket, elképzelni sem tudjuk, hány háрпиának lehetett az otthona.

– És ez a... fészek... senki másnak nem tűnt fel?

– Úgy tűnik... Egy elhanyagolt zsákutcában találtunk rá, nem volt ott más, csak konténerek, de ahogy néztem, azokat sem ürítették már néhány hónapja. Mintha az utca kiesett volna a városból... Mágikus módon.

– Az egyik hárpia kiszökött a belvárosba – mondta Adria –, és legalább húsz-harminc ember látta.

Marcell a tenyerébe temette az arcát.

– Te jó ég! Csoda, hogy még nincs tele vele az internet. Valaki biztosan felvette a telefonjával.

– Ez a lényeg – Adria megérintette Marcellt, amitől a fiú egy pillanatra összerezdült –, a legtöbben nem látták meg a valódi lényét, és valamiféle madárnak hittek.

Marcell hitetlenkedve nézett rájuk, Erik megerősítően bólintott.

– Hány háрпиával találkoztatok?

– Hárommal, kettő elmenekült, egy kimúlt.

– Elástátok?

– Természetesen.

– Kezd elegendem lenni ebből – mondta Adria. – Megint hogy kerülnek ide háрпиák?

– Talán átszöktek, mint a Kéer is tette – morfondírozott Marcell. Pár héttel korábban a Kéer átszökött a múltból, de Klóthó néhány óra múlva visszaparancsolta.

– Mégis hogyan? – kételkedett Erik.

Marcell megvonta a vállát.

– Gondolom – fordult Erikhez –, neked kész elméleted van róla.

Erik megigazította a szemüvegét, és fújtatott egy embereset.

– Belepiszkáltunk a múltba, és könnyen lehet, hogy minden ennek a következménye – mondta. Miután visszatérték a jelenbe, sokáig nem merték elővenni a mitológia lexikonját. Végül kiderült, hogy a Héphasztoszról szóló bejegyzés nem említi, hogy az isten elárulta a társait, és a Tartaroszba száműzték.

– Tudjuk, hogy a háрпиák már kihaltak... – folytatta Erik.

Marcell hümmögött egyet, és határozatlanul ingatta a fejét.

– Igazad van – bólintott Erik. – Nem ez a jó szó, mert ők nem úgy haltak ki, mint a dinoszauruszok. A háрпиák lényegében megszűntek létezni. Csak az emberiség közös emlékezetében maradtak meg kitalált lényekként. És most mégis itt vannak.

– Eddig nem sok újat mondtál – gúnyolódott Adria.

Erik nem vette fel.

– Azt akarom mondani, hogy alig értjük, hogyan történt meg az időutazás, akkor honnan tudnánk, milyen következményei vannak? Nyáron elég sokat kutattam a témát...

– Azt, hogy fél tucatszor megnézted a *Vissza a jövőbe*-trilógiát, nem nevezném kutatásnak – szurkálódott Adria.

Eriket, amióta visszatért a múltból, állandóan az foglalkoztatta, hogy megváltoztatták-e a jelent. Nem talált rá bizonyítékot, de egy kellemetlen sejtés, hiányérzet kínozza, egy üres pillanat az időben, egy elveszett emlék nyomasztó gondolata.

– Egész nyáron – mondta nyomatékosan – az időutazással foglalkoztam, és a téma tele van ellentmondásokkal.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mindhárman láttuk, hogy lehetséges... De hogyan? Belegondoltatok már abba, hogy a múlt egyszer már megtörtént? Klóthó saját maga mondta, hogy látta végigfutni a világ sorsfonalát, és abban nem volt benne Héphaisztosz árulása. Honnan szedte akkor a kovácsisten, hogy megváltoztatja azt, ami egyszer már megtörtént? Hogyan lophatott áramot a mi jelenünkből? Egyetlen görög mítosz sem említi, hogy Héphaisztosz járt volna a jövőben, és mégis megtörtént. Hogyan jutott Héphaisztosz eszébe az árulás, ha egyszer már megéltük úgy a múltat, hogy nem jutott eszébe?

– Mi is értjük, hogy nem értjük... – mondta Marcell.
– De hogy jönnek ide a háрпиák?

– Szóval az időutazás tele van ellentmondásokkal és érthetetlen következményekkel. Az, hogy eljutottunk a múltba, és legyőztük Héphaisztoszt, sérülést okozhatott az időben, mintha... mintha egy vászon anyaga megszakadt volna...

– És ezen a szakadáson szöknének át a háрпиák a jelenbe – fejezte be a gondolatot Marcell.

– És hogyan... – Adria próbált a fiúk hasonlatánál maradni – varrhatjuk össze ezt a szakadást?

– Jó kérdés... – mondta Erik. – Az időutazás nem tudomány, aminek megvannak a szabályai. Még akkor sem, ha nagy ritkán komoly tudósok is foglalkoznak vele. Ott van Stephen Hawking...

– A tolszékes pasi? – kérdezett közbe Adria.

Erik a kifejezésre elhúzta a száját.

– Igen, ő az – hagyta rá végül. – Stephen Hawking például úgy gondolja, ahogy a térben, úgy az időben is csak előre lehet haladni. Szóval a múltba utazást kizárja, de mi pont ott jártunk. Na, mindegy... Amiben mindenki egyetért, az az, hogy az időutazáshoz vagy fénysebesség